

АЛЕКСЕЙ ПЕХОВ

ЗМИЯТА

Част 0 от „Хрониките на Сиала“

Превод от руски: Пламен Панайотов, 2016

chitanka.info

— Е, Гарет, какво мислиш? — попита Гозмо.

Преди да отговоря, обходих с отегчен поглед празната кръчма и едва след това казах думите, които се въртяха на върха на езика ми още от първия миг, когато той ми предложи Поръчката.

— Нещо не ми харесва.

— Хайде де! — веднага се възмути старецът. — Работата е елементарна, заплащането е сигурно, на практика почти нищо няма да правиш.

— Точно това е притеснителното — настроението ми беше мрачно и считах за свой дълг да разваля и това на околните. — Щом всичко е прекалено лесно — очаквай неприятности.

— Хей, ти за кого ме вземаш?! Да съм ти давал някога гнила Поръчка?

— Да — бях безжалостен аз. — При последната неочаквано се появиха огромни свирепи кучета. Добре, че тичам бързо.

— Това са рисковете на нашата професия — изсумтя той. — Случват се и неточности.

— Най-важното е да не стават закономерност. Твоето предложение напомня на исилийски козунак. На вид апетитен и пухкав, а щом го разчупиш — никакво тесто, само стафиди.

— Но това е прекрасно! — бившият крадец, в момента собственик на кръчмата „Нож и брадва“ и по съвместителство посредник в най-различни противозаконни сделки, не губеше надежда да ме забърка в поредната авантюра. Не изпитвах особен възторг от опитите му, затова отговорих честно:

— Мразя стафиди.

Ако ще играя на „сърдит“, да е до край. Гозмо веднага сви устни:

— Надуваш цената ли?

Свих рамене с безразличие. Безсмислен разговор. Кръчмарят много добре знаеше колко струват моите услуги.

— Тогава мога да попитам и други. Да не мислиш, че си единственият крадец в Авендум?

— Ами давай — подсмяхнах се аз. — Но по-голямата част са тъпи като доралисци, а останалите не могат дори чанта да откраднат.

— Говоря за майсторите.

— Наистина? Искаш ли да поразсъждаваме кого можеш да поканиш? Шниг и Славей от тази седмица отидоха под крилото на

гилдията. Нейк от доста време е в Сивите камъни. Дори затвора да не го унищожи, не можеш да разчиташ на него поне още десет години. Кой още ни остава от свободните? Арлис? Тя не те харесва и с нея едва ли ще се разберете. Шлок се сдърпа с Ургез. По мое мнение, много недалновидна постъпка — да закача главата на гилдията на убийците. Сега бедничкият плува някъде под Кейовете. Така че освен мен нямаш никого.

— Мога да се обърна към гилдията — и той самият не го вярваше.

— Ако те устройва да работиш с Маркун и си готов да сложиш в мазната му лапа четиридесет на сто от приходите, тогава давай — аз отпих глътка бира.

Гозмо нервно забарабани с пръсти по масата. Да се свързва с гилдията и алчния ѝ шеф изобщо не му се искаше. Това беше ясно от самото начало, в противен случай не би потърсил помощта на такъв свободен артист като мен.

— Гангрена си ти, Гарет, гангрена. Това си е чист грабеж.

— Не, старче. Това са делови отношения.

— Предлагам ти петнайсет жълтици!

Аха. Получавам петнайсет, от тях две му давам за посредничеството. Плюс това колко ли ще получи този мошеник от клиента? Понякога ми се иска да стана посредник. Минимален риск за кожата, а парите сладко-сладко си капят в джоба.

Не казах нищо на бившия си „колега“, само му изпратих най-презрителния си поглед от бездънните си запаси.

— Колко? — предаде се кръчмарят.

— Трийсет.

— Крадец!

— Точно така — поздравих го с халбата тъмна бира аз.

— Добре, съгласен съм.

Изобщо не се съмнявах, че ще стигнем до взаимноизгодна цифра със стария хитрец.

— Толкова много пари за такава елементарна работа. Що за времена дойдоха?! — изръмжа Гозмо.

— Тежки — веднага отговорих аз. — Сам виждаш. Цените растат, налага се да се приспособяваме.

Той ме погледна, очевидно смятайки, че му се подигравам.
Въздъхна:

— По Поръчката всичко ясно ли е?

— Отивам. Вземам стоката. Изнасям се. Доставям ти я.
Получавам си парите.

— Нещо такова. Но всичко трябва да се направи тази нощ. На сутринта клиентът ще чака тук. Допивай си бирата и тръгвай. След малко ще отворям заведението.

— Не бързай толкова, приятелю. Все още не съм чул най-важното — що за стока ще сложа в чантата си.

— Клиентът не каза.

— Как така? — беше мой ред да се намръщя. Веднага се върнаха лошите ми предчувствия. — Защо такива тайни?

— Не е наша работа. На нас ни плащат, и ние работим.

— Е, предполагам, че основната работа е за мен — не ми хареса отношението на Гозмо към бизнеса. — И рискът да попадна зад решетките също е изцяло мой. Както и да се натъкна на градската стража. Капитан Фраго Лантен в последно време ми точи зъби и просто мечтае да ме пъкне в килията при Нейк. Така че от твоя страна е изключително късогледо да не осигуриш нужната информация. Ами ако стоката е с размерите на камбана от Храма и тежи колкото сто натоварени със злато джуджета?!

— Не мисля, че е чак толкова зле — побърза да ме увери посредникът. — Ако беше нещо важно, клиентът щеше да каже.

— Аха, стига да не е някой тъпанар — в последно време оптимизъм от мен така и не извира. — Той поне човек ли е?

— Не е доралисец, ако това имаш предвид.

— Слава на Сагот. В деня, когато ме наеме козлочовек, ще отида да се удавя в морето. Или ще се обеса. Или ще се пъкна в Храд Спайн.

— Никой няма да плаче за теб — обнадежди ме Гозмо. — И така. Фургонът не се охранява, ключалката е човешка изработка, стоката е вътре.

— Аха. Да се надяваме, че твоята каручка няма да е натъпкана до тавана с боклуци и веднага ще разбере какво трябва да взема.

Най-накрая успях да го „ухапя“. Гозмо не издържа и избухна:

— Ама че си мрънкало!

— Старая се, приятел. Старая се.

Отчитайки, че за тази вечер си го получи предостатъчно, аз сложих празната чаша на масата и без да се сбогувам, излязох от кръчмата.

* * *

В крайна сметка старецът за едно нещо беше прав. Поръчката не изглеждаше трудна. Не можеше да се сравни с посещението в къщата на барон Лантен и кражбата на парите, които началникът на градската стража беше определил за главата на моя милост.

Но сега ме смуцаваха липсата на ясна информация за стоката, простотата на задачата и лекотата, с която кръчмарят се съгласи на завишения ми хонорар. Това означаваше само едно — че работата струва много повече и че аз съм се продал прекалено евтино.

Защо се съгласих? Ами-и-и, добрите хора казват за мен, че съм алчен като предпланинско племе и любопитен като заграбски гоблин. Освен това получавах възможност за пореден път да прецакам Маркун. Нямахме друг, когото да не понасям така, както тази дебела гадина, незнайно как успял да застане начело на гилдията на крадците. За да лиша врага си от злато, бях готов да работя дори безплатно. Но, за мое щастие, Гозмо това не го знаеше.

Разбира се, редно беше да постъпя по-умно и да поговоря за Поръчката с моя стар учител — Фор, но баналният мързел и липсата на време убиха тази идея още в зародиш. Така че след като се оплаках от несправедливия живот на собственото си отражение, аз започнах да се подготвям за начинанието.

Стандартен комплект на всеки уважаващ себе си крадец плюс побиращ се в една ръка арбалет, изработка на джуджетата, тежък нож на бедрото, платнена чанта на гърба и огромно количество самонадеяност. Това е всичко, необходимо, за да се излезе победител от всяка изненада. Е, или от почти всяка. За такива неща като дългогодишна практика, майсторство, ловкост, хитрост, предпазливост и интелигентност аз учтиво ще запазя мълчание. Скромнен, като девица преди сватба.

Изсумтях. Нещо прекалено много разсъждавам. Дали не е от нерви? Май все пак трябва да натикам алчността си някъде по-далеч и

да отскоча до улица Искра. Именно в тази част на Авендум бяха разположени магическите магазини, предлагащи всевъзможни магически стоки. Включително и такива, които при наличие на малко мозък и умения може да се окажат полезни за човек с професия като моята. Но пък да давам един куп пари на онова алчно джудже Хонхел... Загубата ще е по-голяма от печалбата. Така че реших този път да действам без магическа помощ.

Два часа след настъпването на нощта вече се намирах недалеч от южната стена на Вътрешния град. Огромният площад пред мен беше долепен до района на богатите и се използваше за пазар и място за изпълнение на наказанията на всякаква измет. Също така два пъти годишно, през пролетта и есента, на Площада на черешите изнасяха представления пътуващи циркови и театрални трупни. Сега беше средата на април, а това означаваше, че след два дни тук ще започне истинско шоу. Клоуни, жонгльори, хвърлячи на ножове, заклинатели на духове, недоучени магове, показващи фокуси (по мое скромно мнение от тези последните трябва да стоиш колкото се може по-далеч), дресьори на екзотични животни, кукловоди и прочее пъстра публика ще потопят града в седмица на гуляи и веселби.

Първата пристигнала във Валиостр циркова трупа съвсем собственически се беше разположила върху все още свободното пространство, превземайки почти половината отпусната площ. Двадесетина фургона, една огромна шатра плюс множество малки, коневръз, клетки със зверове. Цял малък град в сърцето на огромната столица. И точно там се криеше моята цел.

Ето това беше най-удивителното и нелепото в цялата задача. Изобщо не проумявах какво толкова ценно може да има във вечно бедните и едва-едва свързващи двата края пътуващи артисти. Такива и да ги обираш е някак неловко. Все едно да откраднеш кесията от колана на слепец — никакво удоволствие от работата.

Моята цел се криеше някъде сред пъстрата и в по-голямата си част вече отпратила се да спи общност от актьори. Сега трябва да намеря син фургон с червени колела...

Да проникна вътре се оказа безпроблемно. Разбира се, градските власти бяха поставили пред входа двама мърляви стражи, но те, както винаги, го караха през пръсти. Единият спеше, хъркайки гръмогласно, а вторият ентусиазирано човъркаше в носа си. Дотолкова се беше

отдал на тази дейност, че нямаше да забележи дори ако покрай него минеха хиляда пияни гнома, крещящи бойните си химни. А за моето присъствие човекът изобщо не заподозря. Можех да изтанцувам една джанга зад гърба му и той нямаше да се обърне. Стражникът явно се надяваше да открие в носа си съкровищата на Короната. Така че в градчето на пътуващите артисти се озовах без никакво усилие.

Не пристъпвах в осветеното от факлите пространство, а при най-малкия подозрителен шум се притаявах, отваряйки очите си на четири. Но въпреки това веднъж едва не се сблъсках с безшумно крачещ човек, носещ на раменете си добре охранен питон. Наложих се бързо да се мушна под една от каруците. Без други приключения аз обходих почти цялата територия, но фургона с червените колела така и не го открих. Нима Гозмо беше сгрешил? Остана непроверена само северната част на лагера, наблъскана основно с клетки на разни животни.

Космато-зъбатите обитатели се оказаха далеч по-бдителни от хората. Някои ме проследяваха с поглед и отново заспиваха, други започваха да се мятат из клетките си. Огромният, обрасъл с ръждивочервеникава козина мамут явно очакваше някакво лакомство от мен, защото изсумтя неодобрително зад гърба ми, а една отвратителна маймуна се разкрещя ядосано по мой адрес и ме замери с бананова обелка. Побързах да се отдалеча, преди стражата да е дошла да провери защо се е разкрещяла проклетата гадинка.

Търсеният фургон видях внезапно и веднага отскочих назад, зад клетката със султанатския тигър. Поех си дъх и изругах наум. Ах ти, Гозмо! Браво на теб! Но нищо. Има време да ти припомня как ти „никога не си ми давал гнили Поръчки“. Неслучайно заподозрях, че работата е съмнителна и всичко ще се окаже много по-сложно, отколкото ме уверяват. Районът около фургона беше ярко осветен от множество горящи факли, а недалеч от мен стоеше жълтоок, сивокос, мургав младеж, в който без никакъв проблем разпознах тъмен елф от горите на Заграбия. В първия момент направо не повярвах на очите си — тази раса много рядко излиза от земите си. А да ги видя в пътуващ театър... ума ми не го побираше.

За всеки случай погледнах отново от своето укритие, за да се уверя, че очите не ме лъжат. Не ме лъжеха, Х'сан'кор да ме отнесе! Това наистина беше елф: стърчащите изпод долните устни глиги и

кривия меч с'каш на гърба му с нищо друго не можеха да бъдат сбъркани.

За мое щастие той не ме забеляза. Изругах отново, когато иззад фургона се появи втори тъмен. Този пък носеше лък и аз изстенах разочаровано. Да се състезаваш със скоростта на елфийски стрели е мисия неприятна. И това се нарича „фургонът не се охранява“?!

През вратата няма да мина. Това беше сигурно. Е, разбира се, може да се направя на достатъчно нахален и да помоля момчетата да ме пуснат за малко, но при тъмните чувството за хумор е доста закърняло. Така че не си заслужава дори да опитвам.

Да изчезна поживо-поздраво? Не бях произнесъл ритуалната фраза при приемане на Поръчката и ако нещо не се получи, никакви последствия не ме заплашваха. Но... да се откажа, без дори да направя опит да го направя?! В мен заговори инатът и гордостта на крадеца. Да ме отнесе мракът, някакви си двама жълтооки ли няма да успее да измамя?! Освен това сега просто бях длъжен да разбера какво пазят тъмните елфи. Това трябваше да е наистина голяма ценност.

И така, вратата отпаднаше. Прозорците, поради липса на такива, също. Какво оставаше? Правилно. Люкът на покрива. Фургоните, изработени в Низината, винаги имат такова нещо. Целият проблем е в това как да се добера до него.

Реших да импровизирам и да използвам подръчни средства. А в случая подръчното средство беше показалата се между решетките опашка на султанатски тигър. Само да бяхте чули как изрева изненаданата котка, когато с все сили я дръпнах за опашката! Звярът яростно атакува, удряйки решетката с цялата си тежест, но аз вече бях изчезнал. Бързо заобиколих клетката и се озовах зад фургона. Сметките ми се оказаха правилни — елфите се съсредоточиха на избухналата сред животните неразбория. Тигърът беснееше и искаше кръв, маймуните врецяха, мамутът тръбеше. Страхотна нощ!

Докато моите нови приятели гледаха в противоположната посока, аз колкото се може по-безшумно се покатерих на покрива и се плъоснах на него като джудже върху купчина злато. Елфът с лъка, с поставена на тетивата стрела, прикриваше приятеля си, който беше тръгнал да проверява какво се случва. Сега най-важното беше на тъмните да не им хрумне да вдигнат поглед нагоре.

Люкът ме поизпоти. Оказа се заключен и без никакви видими ключалки, така че в този случай шперцовете нямаше да са ми от полза и аз измъкнах ножа. След около минута упорита работа бях готов. Ослушах се, но изглежда вътре нямаше никого. Изчаках още няколко минути, скочих долу и като държах арбалета в готовност, се огледах.

Плътна тежка завеса разделяше помещението на две части. Никакъв намек за стоката. Така че без да се бавя, дръпнах черната завеса към стената и така си и останах с отворена уста.

На пода, свила колене към брадичката си и обхванала ги с ужасно тънки ръце, седеше елфийка. Имаше къса, съвсем не по елфийски подстригана коса, слабо измъчено лице, много тъмна кожа и големи жълти очи. Дрехите ѝ не приличаха на елфийски — бяла ленена риза без ръкави и доста изпоцапани с кръв панталони. Ръцете от раменете до китките бяха изрисувани с фина татуировка, изобразяваща къпещи се в пламъци сребристи змии. Рисунката беше майсторска, изглеждаше, сякаш змиите всеки момент ще оживеят.

Глигите на момичето, тя изглеждаше на не повече от седемнадесет години, бяха съвсем малки. Устните ѝ бяха разбити, под очите имаше синини, а на всяка от китките ѝ висеше тънка връвчица с множество възелчета. Момичето седеше в центъра на нарисувана на пода фигура. Стана ми лошо — първата мисъл, която ми дойде на ум, беше за магия. Само това оставаше, да попадна под ударите на шаманството на тъмните.

Ех, Гозмо! Ако се измъкна цял от тази каша, ще си поприказваме сериозно!

Гледах елфийката, а тя гледаше мен. Ама че ситуация! Никога не съм се занимавал с отвличания. Непознатата не помръдваше и не се опитваше да крещи, за да привлече вниманието на пазачите отвън. Но преди още в главата ми да се оформят повече или по-малко подходящи за ситуацията думи, зад гърба ми сухо изщрака входната ключалка.

Без да умувам, светкавично се шмугнах зад дръпнатата към стената завеса — единственото място във фургона, където можех да се скрия. Или поне да се опитам да го направя. От страна на входа не би трябвало да ме видят. Арбалетът насочих към момичето, нека знае, че ако гъкне, ще я чака същото, каквото и мен. Но тя изобщо не показва, че разбира моя намек да се държи кротко. Дори не трепна. Цялото ѝ внимание беше насочено към вратата.

Тя се отвори и чух стъпки. Сърцето ми се срина надолу и се оплете в червата. Видяха ли ме или не? Напрегнах се, очаквайки всеки момент удар от с'каш. Но Сагот ме пощади. Този път смъртта реши да ме отmine. Елфите минаха покрай мен и спряха пред „стоката“. Сега отлично виждах гърбовете им и с изненада установих, че дрехите и прическите на тези момчета са различни от онези на пазещите пред фургона. Друг Дом? Възможно.

Непознатите очевидно нямаха намерение да се отдават на дълги разговори с пленницата. Единият от тях измъкна с'каша си. Няма нужда да си кой знае какъв умник, за да разбереш какво ще последва. Момичето, трябва да отбележа, дори не мигна.

Бях още дете, когато Фор наби в тъпата ми глава много простото, но изключително важно за дълъг живот правило — не се меси в чуждите работи. И този прекрасен съвет аз бях следвал до днешния ден. Но сега или трябваше да се намеся в тази толкова интимна сцена, или двойката жълтооки копелета щяха да развалят стоката. Не можех да им позволя да ме лишат от тридесет жълтици.

Добре! Добре! Лъжа. Просто не мога да гледам как убиват безпомощни жени, пък дори и да са елфийки. Защо да не си позволя поне веднъж годишно да съм сантиментален?!

Арбалетът издаде тихо „туп“ и елфът, получавайки болт в шията, забрави за своята жертва и рухна на пода. Преди другарчето му да съобрази какво става, аз вече бях притиснал до гърлото му нож.

— Не искаме неприятности, нали, приятелче? — изсъсках в ухото му.

— Кой си ти? — едва отваряйки уста, прошепна той. Острието опасно гъделичкаше кожата му.

— За какво са нужни имена? Аз съм този, който стои зад теб.

— Ти няма да убиеш елф, човеко.

— Кажи го на приятелчето си, глигест. За разлика от него, ти все още имаш шанс да видиш Тъмната гора.

Елфът реши, че е най-добре да запази мълчание.

— Ставай — обърнах се към момичето, напрегнато следящо случващото се. — Тръгваме.

— Тя остава! — елфът изведнъж забрави, че животът му виси на косъм.

Не ми хареса неговорчивостта му. Честна дума, стараяш се да бъдеш учтив, а разни тъмни гадини се опитват да ти направят мръсно. Сритах го в пищяла, принуждавайки го да падне на колене, и стоварих тежката дръжка на арбалета в тила му. Нека полежи и поразсъждава колко е неприятно да се инатиш.

За миг се насладих на работата си, после пристъпих към все още неподвижно седящата елфийка и, подчинявайки се на някакъв инстинкт, срязах въжените гривни от китките ѝ. Рисунката на пода ярко пламна и миг по-късно изчезна. Тя въздъхна с облекчение, прекара език по разбитите си устни и неочаквано се усмихна.

— Бях започнала да мисля, че няма да ти стигне ума да го направиш.

„Да направя какво?“ — исках да попитам, но видях как едната от татуираните на ръцете ѝ змии се размърда и обърна глава в моята посока. Веднага прехапах език, чудейки се привидяло ли ми се е или не? Май по-скоро само си го помислих. Въпреки че по-рано змията не гледаше към мен. И то с такова очевидно любопитство.

Докато се пулех като глупак, елфийката се плъзна покрай мен, взе кривия кинжал на припадналия тъмен и заби острието в гърдите на врага си, а след това и се изплю в лицето му.

— Работата трябва да се свършва до край, Този-който-стои-зад-теб. Той нямаше да те пощади. Уау! Убили са Ест и Елг. Не обичах много бойците на баща си, но те все пак са от моя Дом. Жалко, че се случи така.

— Откъде знаеш, че пазачите ти са мъртви?

— Не бъди глупак, човеко! Тези никога нямаше да влязат тук, ако Ест и Елг бяха живи.

Аз все пак проверих думите ѝ. Стараейки се да не обръщам гръб на новата си позната, се отправих към вратата, открянах я леко и надникнах навън. Веднага видях два трупа и петима мрачни елфи с лъкове. Рязко се отдръпнах назад в момента, когато вдигаха лъковете си, за да ме надупчат като таралеж.

— Вън има още петима! — извиках, докато се чудех с какво да залостя вратата.

Сега вече наистина загазих! Оттук нямаше измъкване.

— Изобщо не се съмнявах, че няма да се ограничат до двама убийци — гласът на момичето оставаше спокоен, сякаш ѝ бях съобщил

не за дошлите за душата ѝ убийци, а за сервирането на закуската. — Отдръпни се... и, между другото, как се казваш в крайна сметка?

— Спасител — промърморих аз, не исках да си казвам името.

В жълтите очи блесна и угасна весела искрица.

— Не е лошо, човеко. Изобщо не е лошо. Мен може да ме наричаш Змията.

Елфите не бързаха да нахлуят при нас. Мен лично подобно обстоятелство малко ме изненада. Нищо не разбирах, постоянно поглеждах към вратата и стисках арбалета в готовност. Междувременно Змията се върна при телата и се надвеси над тях. Тя изобщо не приличаше на високите и съвършени елфийки, които бях виждал досега. Тази се оказа сравнително ниска и много крехка. Ако бе беше плавността и змийската стремителност на движенията ѝ, спокойно би могла да мине за момче.

— Казах ти да се отдръпнеш — повтори тя, без да откъсва поглед от мъртвите.

Аз послушно се притиснах до стената. С всяка изминала секунда случващото се ми харесваше все по-малко и по-малко. В едно се убедих със сигурност — живите татуировки не бяха плод на въображението ми. Сега змиите пълзяха по ръцете ѝ, извиваха се, съскаха, къпеха се в пламъците, изливаха отрова и святкаха с жълтите си, точно като на елфийката, очи. Моментално се облях в пот. Мразех магията. Още повече тъмната. Какво да кажа пък за шаманството?! Само да можех, бих пробил дупка в стената и бих изчезнал.

От това, което се случи следващите няколко секунди, косата на главата ми се изправи. Признавам си честно, едва не закрепях от страх, защото срещу Змията, направо от сенките, хвърляни от висящия от тавана фенер, изплуваха два непрогледно тъмни силуета. Призраци или демони? Стърчаха с три глави над момичето, а в ръцете си държаха нещо подобно на остриета. Преди да успея да спомена бога на крадците, те се втурнаха към изхода, като пътъом отнесоха вратата, сякаш нея изобщо я нямаше.

Вдигнах въпросително поглед към Змията. Тя оставаше невъзмутима и, за разлика от змиите по ръцете ѝ, дори не помръдваше. Беше се заслушала в идващите от улицата звуци, макар че аз лично, колкото и да опитвах, не чух нищо.

— Да вървим — каза тя няколко секунди по-късно.

Вгледах се недоверчиво в нея и получих в отговор крива усмивка.

— Размърдай крака, човеко — и без изобщо да се съмнява, че ще я последвам, Змията излезе от фургона.

Много ми се искаше да кажа някоя гадост, но се сдържах. С такива странни момичета винаги трябва да си учтив. Полезно е за здравето.

Тигърът в клетката беше усетил кръв и тревожно ръмжеше. Аз, за разлика от него, не тръгнах да ръмжа, а просто изругах. Към двамата покойника бяха добавени още пет. Момчетата бяха нарязани на ситно. Съдейки по всичко, те дори не са разбрали какво се случва.

— Вдишай този въздух, Спасителю. Усещаш ли? Мирише на свобода — изглеждаше напълно щастлива.

— По-скоро на оборски тор смърди.

Тя весело се засмя и ме погледна с уважение:

— Всъщност ти съвсем не си страхливец. Друг от твоето племе отдавна би хукнал, без да поглежда назад.

Свих рамене.

— Е, време е да тръгвам — тя отметна глава. — Не знам кой си и защо си дошъл, но твоята помощ не беше излишна. Късмет.

— Не бързай толкова. Имаме още една работа.

— Наистина ли? — тя вдигна вежди. — Аз съм ти изключително благодарна, но нямам навика да спя с хора.

— А аз — с елфийки — отвърнах раздражено. — Мен ме помолиха да те отведа на едно място.

— Кой? — кехлибарените ѝ очи изведнъж станаха ледени.

— Ще разбереш, когато пристигнем.

— А ако не искам?

— Тогава ще те принудя.

— Сигурен ли си? — в гласа ѝ отново прозвуча насмешка. Изгледа ме с интерес. Змията на дясната ѝ ръка засъска и ми показа отровните си зъби. Аз предпочетох да остана на място и да опитам различен подход:

— Заради теб мога да си имам неприятности.

— Много жалко. Но това са си твои проблеми. Въпреки че... ако някой много иска да се срещне с мен, ще ме намери.

— И как да го направи? — любопитствах аз. — Градът е голям.

Тя се замисли и допълни:

— Нека да дойдат при конюшната на Старк, близо до Забранената територия. Утре. В полунощ. Ако не се уплашат. Така го предай.

Хм. Доста добре познава града!

— Аз какво, да не съм куриер? — възмутих се. Честният крадец да изпълнява поръчки на някакво си момиче — това дори не беше смешно.

— Искаш да ти се плати?

— Няма да е лошо.

Само за миг тя се озова до мен, изправи се на пръсти, сложи ръце на врата ми и ме целуна по устните. Целувката не свършваше, не свършваше и не свършваше. Очарователните ѝ татуировки блажено засъскаха. Най-накрая тя ме пусна и се усмихна:

— Това ти е авансът. Сбогом.

Змията отдавна беше изчезнала, преди отново да добия дар слово.

* * *

Тази нощ „Нож и брадва“ беше препълнена. Аз решително се отправих към бара, без да удостоя с поглед звероподобния охранител на входа. Гозмо, виждайки лицето ми, едва не изпусна чашата.

— Гарет! Толкова се радвам да те видя! — усмивката му се получи не съвсем радостна.

— Не мога да ти отвърна със същото. Може ли да поговорим?

Посредникът обречено въздъхна и кимна, канейки ме в светая светих на кръчмата. Минахме по тесен коридор до една от стаите.

— Къде е стоката? Чакам те от сутринта!

— Стоката?! — изревах като ранена мечка аз, давайки най-накрая воля на чувствата си. — Стоката си замина!

— Как така си замина? — не разбра той.

— Ами крачейки! Ти си стар вмирисан гущер, Гозмо! В какво ме забърка?! Отвличане на елфийка! Как изобщо ти е минало през ума

това?! Едва не се възнесох при Сагот!

Той разбра, че не се каня да го бия, и малко се поуспокои. От Крещящия Гарет, както вече беше успял да научи, животът не е толкова застрашен, колкото от Гарет-Хващация-Се-За-Арбалета.

— Разказвай — въздъхна старият хитрец и извади бутилка „Кехлибарена сълза“. За него това си беше невероятна щедрост.

И аз му разказах. Без да пропускам никакви подробности.

— Сега ще имам големи неприятности — въздъхна Гозмо, когато приключих повествованието си. — Много загазих.

— Сам си си виновен — с явно злорадство отвърнах аз.

— Но аз не знаех нищо — опита да се оправдае той. — Платиха добре и...

— Между другото, като спомена за плащане...

— Изобщо не си и помисляй — отреза ме той. — Работата не е свършена. Клиентът няма да плати.

— Той е тук?

Гозмо се поколеба, после неохотно кимна.

— Отлично. Води ме при него — в главата ми започна да се оформя план.

— Но ти нали предпочиташ да не се показваш пред клиенти.

— Днес ще направя изключение. Води ме.

— Това не е много добра идея — загърчи се той.

— Води ме! — отсякох, прекъсвайки обясненията му.

— Добре — предаде се кръчмарят. — Предупредих те.

За постъпката си съжалих в мига, когато видях клиента. Но беше твърде късно да изчезна. Вратата вече беше затворена и ние с Гозмо останахме лице в лице с десетина тъмни елфи. Бяха се натъпкали в стаята като гоблини в сладкарница.

— Ах, браво, приятелю! — процедих аз, осъзнавайки колко опасно е положението ми. — Ето кого си имал предвид, когато каза, че той със сигурност не е доралисец. Но не е и човек. Къде ми беше акъла?!

— Ти не пожела да ме изслушаш — навъсено отвърна той. — Нали си спомняш?

Стар глупак! Можеше и по-просто да го каже. Отчаяно се заблъсках главата как да се измъкна от неприятностите, но нищо умно не ми идваше на ум. Както винаги става, когато в теб са се прицелили

двойка елфийски стрелци. За арбалета и ножа и да мисля се отказах. Прерязват ти гърлото, и край. При Вторите това става бързо.

От всички тъмни един изпъкваше с богатото си облекло. Вече не в първа младост, висок, и приличаше на изсъхнало, но все още здраво държащо се за земята дърво. Стоеше зад масата и с подозрителен интерес изучаваше физиономията ми. Съдейки по извезания със злато знак на ризата му, тази тайфа глигести глупаци бяха от Дома на Черната вода. Истински изроди. Едно от най-лошите елфийски семейства. Ако не се ръфаха един друг в борба за короната, започваха да режат на парчета всички, попаднали в мургавите им лапи. Днес късметлията бях аз.

— Кой е този човек? — обърна се седналият зад масата към Гозмо. — Не ти ли казах, че никой не трябва да знае за присъствието ми в града?

— Простете, треш Елесса, но обстоятелствата... — подмазвачески замърмори старият мошеник. — Този човек изпълняваше вашата поръчка. Реших, че трябва да го изслушате.

— Къде е тя? — директно попита елфът.

— Мисля, че избяга — бях щастлив да разваля настроението на тази Голяма клечка.

Трябва да отбележа, че на лицето му не трепна нито един мускул.

— Избяга? — бавно повтори той, и аз започнах да си мисля, че жълтоокият страда от избирателна глухота.

— Е, поне така ми се стори — аз се усмихнах очарователно. — Затова сметнах за свой дълг да дойда тук лично и да ви поднеса своите извинения.

— Поласкан съм — сухо отвърна той. — Разкажи ми какво стана.

— Знаете ли, може би някой друг път? — елфите с лъковете започваха да ме дразнят. — Днес, наистина, не е най-приятния ден, за да...

Един от тъмните ме блъсна в гърба и трябваше да млъкна.

— Аз съм много разстроен, Гозмо — каза този Елесса и кръчмарят уплашено хлъцна. Той също разбра, че яко сме загазили. Глупак! Тогава защо ме доведе, а и сам се домъкна? От страх съвсем ли е забравил как да мисли?! Дали да не опитам през прозореца? Няма да се получи. Стрелите са много по-бързи. Какви ли ще са шансовете да ме оставят жив, ако им разкажа всичко? Но казват, че елфите не

обичат да оставят свидетели на техните игрички. Значи ще трябва да импровизирам. Сагот, помогни ми!

— Е, щом настоявате — пристъпих към масата и седнах без покана. — Но това ще ви струва сто жълтици.

С крайчеца на очите си видях, че Гозмо се кани да припада. Странно. Той не беше такъв човек.

Чувайки думите ми, застаналият до прозореца тъмен трепна, явно се канеше да ми смъкне кожата за такова неуважение, но Елесса направи едва забележимо движение с ръка и елфът остана на място, като ме стрелкаше със зlobен поглед.

— Ти наистина ли мислиш, че ще ти платя, момче? — клиентът наклони глава, изучавайки ме повторно, сякаш бях странно невиждано зверче. Или умствено изостанал.

— Не само ще ми платите, но и ще ме пуснете жив — в критични моменти наглост не ми липсваше.

— С удоволствие ще изслушам твоите доводи — той се усмихна с крайчеца на устните. — Но засега ти си само този, който не изпълни поверената му работа. И би трябвало да знаеш много добре какво правим с такива хора?

Знаех прекрасно. И затова с всички сили щях да се постарая да го избягна.

— Вие ще ми платите сто златни монети, а аз ще ви разкажа какво се случи и как ще можете отново да си върнете вашата стока.

Той се облегна назад в стола, изгледа ме внимателно и кимна:

— Добре. Разказвай.

— Не толкова бързо. Петдесет монети предварително.

— Елг — тихо каза Елесса. — Плати на този... господин.

Скоро пред мен се издигаха пет жълти стълбчета, всяко от които съдържаше десет монети. Хубава купчина, но не и за пипане.

— Още толкова ще получиш после.

— Не се съмнявам във вашата честност, треш Елесса.

И аз разказах това, което се беше случило. В стаята се възцари дълго мълчание.

— Добре. Вярвам ти — тихо каза клиентът. — И как да намеря момичето?

— Тя ми разреши да ви кажа, но само ако назовете правилно името ѝ — излъгах аз.

— Мила — отговори след известно колебание той.

Лъжеше. Бях готов да заложа да отсекай ръката ми, че лъжеше.

— Страхувам се, че вие малко... не се доизказахте, почтени.

Той се усмихна. Каква причина може да има да крие нещо от покойник?

— Така я наричаме в нашето семейство. Милаисса, дъщеря на господаря на Дома на Черната вода, ако ти е угодно.

Аз едва не паднах от стола. Уау! Значи моята Змия се оказа не толкова обикновена, колкото си мислех! Висша елфийска аристокрация! Слава на Сагот, че лицето ми не ме издаде, в противен случай Елесса би разбрал, че го лъжа.

— Чудесно — казах, докато прибирах златото от масата в чантата си. — Тогава, мисля, че ние с вас ще направим една малка разходка из града. Все пак няма смисъл да стоите тук затворени между четири стени.

— Може ли малко по-подробно? — подозрително се намръщи той, но за мой късмет изтърпя тази грубост и не даде заповед на хората си да стрелят.

— Всичко е много просто. Тя определи среща. Аз ще дойда с вас. Първо, защото ще ви превода по пряк път. Второ, така ще имате гаранция, че не лъжа, и трето, защото Зми... Милаисса няма да се появи, ако не ме види.

Този път Елесса мисли доста дълго. Много се надявах, че елфът няма да забележи как се потя. Ако остана цял, ще му откъсна главата на Гозмо. Той си го заслужаваше.

— Убеди ме. Ще дойдем с теб. Но не си мисли да бягаш.

— Как бих могъл? — възмутих се искрено. — Нали ми дължите още петдесет монети.

Макар че, признавам си честно, точно за бягство си мислех.

* * *

За мое дълбоко съжаление да избягам не успях. Жълтооките ме държаха като в клещи, не можех и стъпка да направя без тях. Освен това ми взеха оръжията. Разбира се, оставаше бръснача в ботуша, но я се опитай да го стигнеш.

Няколко елфи подбраха и Гозмо, от което кръчмарят изобщо не остана щастлив. И той като мен осъзнаваше, че е напълно възможно това да е последната нощ в живота му.

— Какво изобщо си си въобразявал? — изсъсках му аз, използвайки подходящ момент.

Сагот, наистина не очаквах от очукания от живота бивш крадец толкова недалновидна постъпка! Светът сигурно е полудял, щом този глупак е решил да се свързва с тъмните.

— Не знаех, че всичко е толкова сериозно — проблея той.

— Мама и тате не са ли ти казвали да не се забъркваш с никакви елфи?

— Имаш ли някакъв план?

— Да. Викай стражата.

Аз наистина няхах никакви идеи. По принцип планирах да избягам по пътя, но след като разбрах, че това е невъзможно, просто се понесох по течението, надявайки се на чудо. Искаше ми се да вярвам, че като срещне Змията, Елесса ще стане малко по-добър и ще забрави за нас. Или ще се случи друго някакво чудо. Например върху главите на елфите да паднат мамути и аз с чиста съвест да отида да спя.

Въобщо цялата тази Поръчка беше много странна. Аз за пореден път проклетх своята алчност и любопитство. За какво изобщо се напъхах в тази помия?

Най-накрая стигнахме до конюшната на Старк. Това не беше най-добрият район на Авендум. Всъщност по-точно е да се каже, че нямаше по-лош. Тук и денем беше опасно да обикаляш, а нощем — само с Кралската гвардия. Личностите, живеещи в тази част на Пристанищния град, похапват посетителите на „Нож и брадва“ за закуска. Дори представителите на гилдията на убийците заобикаляха отдалеч това място. На кой са му притрябвали неприятности? А ако ви кажа, че съвсем наблизо се извисява стената, отделяща живия град от Забранената територия, която от няколко века се е превърнала в прокълнато място... За да не се разпростре злото още по-далеч, маговете на Ордена бяха създали магическата стена. Какво се случва зад нея никой не знаеше, така че желаещи да се поразходят насам не се намираха. Лично аз не бих прескочил стената и за всичкото злато на света.

— Пристигнахме — казах аз.

Гозмо, за негова чест, не трепереше. Просто се държеше по-близо до мен и внимателно следеше нашите „приятели“. И той като мен таеше надежди да се измъкнем от кашата, в която сами се насадихме.

— Е, и къде е тя? — Елесса гледаше с подозрение.

— Бо-о-о-ммм-мм! — вместо мен му отговори магическата камбана на Катедралата. Полунощ.

— Тя изчаква да ми платите — вече започвах да мисля какво ще стане, ако Змията не се появи. Елфите ще омотаят червата ми около шията.

— Елг, дай му парите.

Знаменитата чанта на Гарет така натежа, че се наложи да я оставя на земята.

И тогава се появи Змията. Вървеше бавно, без да се крие, държейки ръцете си на показ. Елфите я забелязаха едновременно с мен, но постъпиха не както очаквах.

— Дулле! — извика Елесса на своя език и жълтооките вдигнаха лъковете си.

Извиках, за да предупредя елфийката за опасността, но тя изобщо не мислеше да бяга.

„Танг!“ — звъннаха тетивите, стрелите изсвистяха, устремявайки се към невисокото момиче и... избухвайки с лилав пламък, изчезнаха. Жълтооките не се успокоиха и пускаха стрела след стрела, напълно забравяйки за нас с Гозмо. Кръчмарят веднага се възползва от това и изчезна. А аз, като някакъв глупак, гледах случващото се.

Змията вдигна ръце, пепелянките по нея засияха в сребърно и от въздуха отново се появиха вече познатите ми два тъмни силуета. Изглежда Елесса знаеше що за напасть е това, защото веднага измъкна с'каша си, извика нещо гърлено, и острието на меча му засия в отровно зелен цвят. Миг по-късно той вече се биеше с единия от призрачните воители. Другата твар сечеше най-близките до нея стрелци. Елфите се разпръснаха във всички посоки и обсипаха призрака със стрели, но безрезултатно. Хванаха се за мечовете.

Бях на път да последвам примера на Гозмо, но забелязах, че един от жълтооките бързо рисува по земята някаква сложна фигура. Съдейки по всичко, точно копие на това, което видях във фургона, където държаша Милаисса. За разлика от тези гадини, аз нямах нищо

против момичето, дори и ако се вземе предвид факта, че владее тъмна магия. Освен това, въпреки че бяха от един Дом, те явно бяха врагове. Открих, че е възможно отново да покажа благородство и да помогна на Змията. О, не. Никаква магия. Просто скочих към коленичилиия глигест и с всички сили забих ритник право в муцуната му.

Помогна. Фигурата веднага престана да свети. Елфът лежеше, закрил окървавеното си лице с ръце, и сега имах възможност да се огледам. Елесса, за моя изненада, все още удържаше единия от призраците. Оказа се отличен фехтовач. Освен него, единствените оцелели бяха този, когото ритнах, и още един стрелец. Последният опита още веднъж да се добере до Милаисса, и отново не успя. На нея явно всичко това ѝ омръзна, защото заклинателката плесна с длани и изстреля в стрелеца появилия се в ръцете ѝ огнен череп. Гръмна така, че от изненада паднах на земята и затиснах уши с ръце. Струваше ми се, че небесата са рухнали върху Авендум.

Лежах дотогава, докато над мен не се раздаде насмешлив глас:

— Добър спасител.

Осмелих се да вдигна глава. Над мен стоеше доволната елфийка, а змиите по ръцете ѝ развълнувано съскаха. До старите конюшни бяхме останали само аз и тя. Всички останали участници в спектакъла бяха мъртви. Елесса нямаше късмет, нещо или някой му беше откъснало главата.

— Между другото, ако ей този покойник беше довършил своето творение, нямаше да си толкова щастлива — казах аз.

Тя веднага стана сериозна:

— Хайде да се махаме по-далеч. След четвърт час тук ще дотичат всички магове на Ордена.

— Добре — съгласих се аз, надигайки се от земята. — Надявам се, че сега вече ще можеш да ми обясниш какво става.

— Ако го искаш — да.

— Разбира се. Само за това мисля.

* * *

— Е, питай — въздъхна тя, когато седнахме на брега на Студено море.

Беше все още тъмно и доста хладно, но нас с Милаисса това изобщо не ни притесняваше. Змиите-татуировки на ръцете ѝ се бяха свили на кълбо и спяха. Нито от тях, нито от елфийката вече лъхаше на заплаха.

— Тази работа още от самото начало намирисваше лошо. Но и досега не разбирам защо елфите от Черната вода искаха да те открадна от самите тях.

— Ами... Елесса е мой чичо. Той отдавна се стреми към мястото на баща ми. А аз съм единствена наследница. Премахва ме и не след дълго ще стане глава на Дома.

— Хм-м... а във фургона кой те затвори?

— Баща ми.

— За да не се добере Елесса до теб?

Тя звънко се засмя.

— Ох, извинявай. Но ти наистина каза нещо смешно. Не. Схванал си го малко погрешно. Нали знаеш, че всички благороднически деца на Дома учат магия наравно с нашите шамани?

— Чувал съм.

— Е, и мен ме научиха. Любезният Елесса, да гори в бездната дано, тайно ми подхвърли една забранена книга. Поне аз си мисля, че е бил той. Преки доказателства нямам, но когато го видях днес, всичко си дойде на мястото. Така че, за книгата. От глупост взех, че я прочетох. Чичо се е надявал, че по този начин ще си разчисти пътя към трона, но аз извадих късмет. Демоните, които пуснах на свобода, не ме убиха, а просто се вселиха в мен. Не подскачай така! Нима са опасни?

Една от змиите отвори очи и като ми показа език, отново заспа.

— Значи баща ти е решил да се отърве от теб?

Напълно разбих елфа. Обладаните от демони ги убиват. А обладаните от демони, които са способни да ги призовават и управляват, мигновено ги превръщат в мокро петно.

— И отново погрешно. Това отървяване при нашия народ е малко по-различно — примка на шията, и край. Но аз съм единственият пряк наследник. А и баща ми винаги ме е обичал. Затова той реши, че не съм безнадеждна. Нашите шамани, за разлика от човешките, не знаят нищо за демонологията, така че, за да се отърва от тези сребристите, трябваше да се обърнат към Ордена. За моето мнение, разбира се, никой не попита.

— Само не ми казвай, че не си била съгласна.

— Точно така. Аз се сприятелих с тях. Ти просто не разбираш какво е да бъдеш независим от всички и много могъщ. Вече не мога да живея без тях. Това е все едно на теб да ти отрежат ръката. Разбираш ли?

Не казах нищо.

— Така че бях твърдо против. Дори разгромих половината дворец, преди петима шамани да ми вържат ръцете и краката. В буквален и преносен смисъл на думата. Тези въжени гривни и рисунката удържат демоните по-силно и от стоманени вериги. И така ме доведоха в Авендум. Вързана и безпомощна. А двамата к'лиссанг на баща ми, тоест кръвните му телохранители, тръгнаха с мен.

— Под един покрив с пътуваща трупа?

— Не. Това Елг го измисли по-късно. Плати на собственика на това място и купи фургона. Така привличахме по-малко внимание. До вашата столица стигнахме без никакви проблеми. Кой да знае, че Елеса не се е успокоил с даването на книгата и заедно със своите Верни е решил да довърши започнатото? По някакъв начин е разбрал къде съм и...

— Наел мен — довърших аз.

— Точно така.

— И все пак не разбирам. Ако се е надявал, че аз ще те открадна изпод носа на бащините ти телохранители, защо нападна фургона?

— А кой е казал, че това са били неговите воини? — усмихна се тя.

— Чии тогава?

— Нямам представа. Аз имам много врагове. И почти толкова претенденти за трона. Просто някой е решил да се възползва от благоприятната ситуация. Това е всичко.

— Ти си късметлийка.

— Не се оплаквам. Но онази нощ, когато падна на главата ми, вече съвсем се бях отчаяла. Дори се опитах да избягам, но Елг и Ест бързо ме научиха да не правя глупости — тя докосна синините по лицето си.

Тези тъмни наистина са луди, щом са се осмелили да бият собствената си принцеса.

— Ти се появи съвсем навреме. Иначе на сутринта демонолозите щяха да дойдат и...

— ... щяха да намерят мъртвото ти тяло.

— Да. Но ти сам каза, че съм късметлийка.

Усмихнах се.

— Случи се това, което е трябвало да се случи. Убийците отидоха за храна на червеите, а аз открих свободата. А когато ти каза, че са те помолили да ме отведеш до едно място... разбрах, че в града има още жадуващи за кръвта ми.

— И за да намалиш бройката им, реши да използваш мен.

— Грехота е да се оплакваш. Нали не си останал на загуба. Предполагам, че чичо ми ти е платил цял куп злато?

— И едва не ми преряза гърлото.

— О, не преувеличавай. Нищо не те заплашваше. Ти си умно момче, знаех, че ще се измъкнеш. Освен това, не бих допуснала да пострадаш.

— Е, благодаря ти.

— Няма за какво. Сега вече ще ми кажеш ли истинското си име?

— Гарет. Врагът ти е мъртъв... И сега какво?

— Ако се притесняваш за здравето си, можеш да си спокоен. Нямам намерение да те наранявам. Честно казано, ти си ми дори симпатичен.

— Поласкан съм — прочистих гърлото си. — Но аз не за това. Елесса е мъртъв. Сега ще се върнеш ли в Загребия?

— Родните гори ще почакаат — каза след известно колебание тя. — Първо, желязките смъртта ми съвсем не са намалели. Нали помниш онези непознатите, които убиха к'лисангите на баща ми? На второ място, ако се върна сега в родните гори, веднага пак ще ме дадат на демонолозите. Баща ми не е много доволен от змиите по ръцете ми. А аз и моите приятели изобщо не искаме да се разделяме. Така че на първо време ще остана в града, а след това ще измисля нещо.

— Теб не те ли привлича короната на Дом Черна вода?

— Не ме привлича да стана покойница. Е, и да загубя придобитата сила. Как мислиш, ще можеш ли да ми помогнеш да свикна с непознатата обстановка?

Намръщих се. Змиите-демони по ръцете й ме гледаха въпросително. Ето че се увесват на моята шия! Зачудих се какво ли ще

се случи, ако откажа? Ще ми отрежат главата?

— Ще ти платя — продължи Милаисса.

— Наистина? Чудя се, с какво ли?

Лицето на елфийката стана сериозно.

— С приятелство.

Позамислих се над нейното предложение. И кимнах утвърдително.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.